

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Hvilken politik kunne den enes om? Hvor skulle hovedlinien være, hvis f. eks. de tre partier, venstre, det konservative folkeparti og Danmarks retsforbund, skulle enes om den? Ja, man må spørge: Hvad skulle det være for en politik, hvis blot det konservative folkeparti og venstre skulle enes om den?

Der har altså været talt meget i sommer, og der har været rettet hårde angreb på regeringen. Man tør vel sige, at der i så henseende blev tavshed, da meddelelsen om rigsdagens indkaldelse kom og ansvarets time meldte sig, tavshed, dog med den undtagelse, at allehånde rygter om både det ene og det andet bredte sig i pressen, og her må man jo have lov til at sige, at et vist blad på Rådhuspladsen har indtaget en smuk nr. 1 plads i henseende til at bringe falske rygter til torvs. Jeg synes, det skal nævnes her som et eksempel på en journalistik, som landet ikke kan være tjent med.

Nu er vi altså nået til et punkt, hvor det ikke er nok at kritisere regeringen og iøvrigt nøjes med antydninger i øst og vest af en spredt og splittet politik. De forslag, som regeringen har fremsat til løsning af valuta-problemet, stiller os alle herinde overfor vort ansvar, og nu må rigsdagen tage stilling. De fremsatte forslag danner tilsammen et logisk og velopbygget hele. De er udtryk for en konstruktiv politik, der søger en løsning uden at lægge urimelige og unødvendige byrder på befolkningen og uden at fremkalde den produktionsnedgang og den arbejdsløshed, som andre anviste løsninger ville fremkalde. Såvidt vi i dette øjeblik kan overse situationen, er der rimelig ud-sigt til, at den foreslåede direkte import-indskrænkning på op imod 300 mill. kr. for tiden indtil 1. januar 1951 vil kunne løse problemet i forbindelse med de kreditmuligheder, den nye betalingsunion giver os. Det er ligeså indlysende, at en tilsvarende købekraft må inddrages, hvis man skal undgå enten et importpres på de resterende frilistevare eller en formindskelse af dansk eksport, og hvis man skal undgå en inflatorisk udvikling herhjemme. Således er der da en god og logisk, man kunne sige nødvendig sammenhæng mellem disse to sider, import-indskrænkningen og købekraftopsøgningen. Hver for sig ville de ikke være tilstrække-

lige; tilsammen danner de det nødvendige hele. Jeg tror, at den danske befolkning hellere ser den beskedne genindførelse af restriktioner, der her er tale om, og de forbrugsafgifter, som foreslås, end man vil følge den såkaldt smertefri vej, som kredit-indskrænkningen ville være, nok smertefri for nogle, men alligevel med en tragisk virkning for mange og med uheldige virkninger for samfundet som helhed. Man vil så meget lettere kunne affinde sig med de foranstaltninger, der er tale om, som det er midlertidige foranstaltninger.

Jeg vil gerne på mit partis vegne understrege, at vi ikke har til hensigt at melde Danmark ud af det europæiske samarbejde. Vi mener tværtimod, at det europæiske økonomiske samarbejde er overmåde vigtigt, hvis Europa fremefter skal hævde sin plads i den frie, demokratiske verden, hvis større social tryghed skal opnås, og hvis større økonomisk effektivitet skal nås.

Det er vor overbevisning, at det for det danske samfund som helhed ville være den bedste løsning, hvis vi kunne enes om at løse de foreliggende problemer på grundlag af regeringens lovforslag. Jeg tror, at man bør se bort fra de dogmatiske synspunkter, som er fremsat under en dårlig sommerstemning på de sidste måneders møder, og i stedet samles om den helhedsløsning, der her er foreslået. Jeg indrømmer, at løsningen er ikke behagelig. Både valuta-problemet og forøgelsen af det militære beredskab kræver ofre af befolkningen, ofre, der må ydes, for at vi kan sikre genopbygningen og sikre Danmarks fred og frihed, men jeg tror, at der i befolkningen findes genklang for de krav, situationen selv stiller, og som sagt tror jeg, regeringen har fundet den rimelige og rigtige formulering af disse krav. Jeg kan måske i denne situation med landbrugskandidat Svend Poulsen rette en særlig appel til partiet venstre. Han skrev nylig en artikel i „Berlingske Tidende“, hvori han bebrejdede partierne, at de ikke i tilstrækkelig grad stillede krav og specielt til deres egne folk, og dette synspunkt gav han en særlig adresse til det parti, han bekender sig til, nemlig partiet venstre. Han slutter med bl. a. at sige følgende:

„Går vi ikke allesammen og længes efter, at der bliver stillet krav til os?